

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑ. ΛΕΗ. 15.

ΦΥΛ. ΠΡΟΗΓ. ΛΕΗ. 25.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα ἐν Ζακύνθῳ τρίμηνος δρ. 2, ἐξάμ. 3,50, ἐτησία δρ. 6.
Ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἐτησία 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. γ. 10.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1886. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 4.

Ποιήσεις—Καμπούρογλου, Κατακουζηνού, Τ. Σ., Σαλωμοῦ, Βιργινίας Εὐαγγελίδου, Ἠλιακοπούλου, Καφοκεφάλου, Τριανταφύλλη, Ἐτοιμορρόπου.—Φωσκόλου Ὅρτις, Μετάφρ. Γ. Κ. Σφήκα.—Ι. Καμπούρογλους ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Δε-Βιάζη.

ΕΡΩΤΟΣ ΗΜΕΡΑΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος ὄρα προηγ. φυλ.)

Π΄.

Εὔρον καρδίαν αἰσθανθεῖσαν,
ἐξ ἔρωτος πολυπαθῆ,
γυναῖκα εὔρον λατρευθεῖσαν,
ὡς ἄλλη δὲν θά λατρευθῆ.

Τοῦ στήθους ταύτης οἱ παλμοὶ
ἐμέτρησαν καὶ θά μετρώσι,
πᾶσα τοῦ ἔρωτος στιγμή
τί ἀραιρεῖ, τί ν' ἀποδώσῃ.

Ὅταν ἀκούῃ τετριμμένα
αἰσθήματα, πικρῶς γελᾷ
γνωρίζει πῶς ἐλάτρευσ' ἔνα
καὶ πόσα ἔπαθε πολλά.

Τὴν εὔρον... καὶ πρὶν εἶπω μ' εἶπε
πῶς-πάσχω καὶ πῶς ἀγαπῶ
καὶ τῆς ψυχῆς μου ὄλ' αἰ λύπαι
ἀνέζησαν πρὶν ἀντειπῶ.

Ἄλλ' ὅταν ὄλα διηγῆθην
—πῶς μ' ἔκουεν ἐν προσοχῇ!—
καὶ εἶπα πῶς δὲν ἠγαπήθην
ὡς νύχετό μου ἡ ψυχῆ.

Ἄ τότε ἐκ τοῦ βλεμματός της
ἐνόησα, κα' ὡς νεκρωθεῖς
εἶπα: τί ζῆ ἐκεῖνος ὅστις
ἐρᾷ καὶ μὴ ἀγαπηθεῖς;

Κ' ἐπεισθην πῶς δὲν ἠγαπήθην,
διότι μ' εἶπε: «Τίς αὐτή;»
μὲ ὕψος, ὥστε ἐφοβήθην
μὴ μὲ τοὺς πόδας τὴν παταῖ!

ΙΑ΄.

Πνεῦμα τοῦ ἔρωτος ἀγνόν,
φρούρει αὐτὴν ὅπου πατήσῃ,
μήτι ἐπίγειον κοινόν
τὴν πίστιν της παρακλονήσῃ.

Φρούρει τοῦ ὕπνου της τὰς ὄρας
καὶ δι' ὀνείρων μαχικῶν
φέρει αὐτὴν εἰς θείας χώρας,
μακρὰν δεινῶν, μακρὰν κακῶν.

Φρούρει τὴν ὅταν φλυαρῆ
παχὺ τῶν ἀδολέσχων χεῖλος,
ὅταν εἰς αἰθουσᾶν χοροὶ
μελύσκουν τὰς ψυχὰς ἀδήλως.

ΙΣΤ΄.

Καί φύλαττέ την, ὡς φυλάττει
τὰ ἄνθη τῶν ἀνθῶν ὁ μῦν,
ὡς λίμνης διαχυοῦς τὰ πλάτη
ἢ ὄχθη μ' ἀνθηρὰν γραμμῆν.

Καί φύλαττέ την ὡς φρουρεῖ
σαυρὸς ἐκεῖ τὴν ἐκκλησίαν,
ὡς τὴν σημαίαν μας τηρεῖ
πίστις καὶ ὄρκος τρισαγίαν!

ΙΕ΄.

Μὲ ποῖον ὄνειρον κοιμᾶται
ἐρατεινὴ καὶ μειδιᾷσα,
μὲ ποῖον αἴφνης συναντᾶται
καθ' ὕπνου χαίρουσα, ἐρῶσα;

Στηρίζετ' ἄρα γ' ἐπ' ἐμοῦ
ν' ἀνέλθῃ βράχον εἰς τὰ ὄρη;
ὕπὸ σκιάν μετὰ παλμοῦ
παιδρὰ μὲ ἀναμῆν' ἢ κόρη;

Σχίζομεν ἴσδατα τῆς λίμνης
ὁμοῦ μὲ κόπην ελατίνην;
εἰς τὴν κοιλάδα ἐντὸς ποίμνης
πίνω τὸ γάλα μετ' ἐκείνην;

Βλέπει Φυέλλας νὰ γελᾷ;
αἰσθάνεται βροχὴν βραγδαίαν;
τρεπόμεθα ὁμοῦ τρελλὰ
εἰς παιδικὴν φυγὴν ματαίαν;

Μὲ ποῖον ὄνειρον κοιμᾶται
μ' ἡμίλεισα τὰ ὄμματά της;
φεύγει μακρὰν, παντοῦ πλανᾶται
κ' εἶμαι κ' ἐγὼ παντοῦ σιμά της;

Τριγύρω στέρει λύπης βλέμμα,
ἔμα γλυκὰ ἀφουπισθῆ,
καὶ προτιμᾷ πάλιν ἡρέμα
εἰς ὄναρ νὰ παραδοθῆ;

Εἰς ἐν σημεῖον νὰ σταθῆς,
φαντάσθητι πῶς θ' ἀμφιρόρης,
ἂν καταρρέοντα εὐθὺς
τῆς γῆς τὸν πέριξ κύκλον βλέπεις.

Φαντάσθητι ὅποια φρίκη!
Καὶ ποῦ νὰ φύγῃ τις, νὰ φύγῃ;
Μικρὸν σημεῖον γῆς σ' ἀνῆκει
καὶ πέριξ ἄβυσσος ἀνοίγει.

Καταστροφή, καταστροφή!
Τὸ πᾶν μὲ κρότον κατακίπτει.
Ὅπου τὸ βλέμμα σου σταθῆ,
οὐδὲν τὸν ὄλεθρον τῷ κρύπτει.

Ἀκούεις οἰμογὰς βαρείας...
κύματα, γῆ, κοιλάδες, βράχοι,
εἰς κράμα ἐν ἀπελπισίας,
εἰς χάσμα πίπτουσιν ἐν τάχει.

Κλονεῖται καὶ τὸ ἐν σερρόν
τῆς γῆς σημεῖον, ἐφ' οὗ μένεις;
ἰλιγγίξει περιορῶν
καὶ οὔτε βῆμα ἐν προβαίνεις.

Φαντάσθητι ἀθανασίαν
τοιαύτην οὕτω ν' ἀποκτήσης,
τὴν ἐντρομον ἀμηχανίαν,
τὰς φρικαλέας συγκινήσεις!

Πεφοβισμένη ἡ ψυχὴ...
Τὸ πᾶν τριγύρω καταρρέον...
Ἐν διαρκείᾳ ταραχῆ...
Ἀπαύτως δῶμα φρίκης νέον!

Οὕτως ἐλπίδις μου καὶ πόθοι,
τὸ πᾶν, ἐκτὸς παλμῶν καρδιάς,
κατέρρευσε καὶ κατεχώθη
εἰς ἄβυσσον ἀμφιβολίας.

ΙΖ΄.

Πολλάκις εἶπα τί ζητεῖ
παιδρὰ ἐν μέσῳ τήσου κόσμου,
καὶ πρὸς τὸν κόσμον διατί
ἢ καθ' ἐκάστην εἶν' ὁδός μου;

Καὶ εἶδα πῶς ἀνεπαισθήτως
κοινῶν ἐρώτων πλέκω δῶμα
κ' ἐγγύς της φθάνω μ' ἄλλους τρίτος
καὶ τέταρτος καὶ πέμπτος ἅμα.

Καὶ τὸ μειδίημα ταῦτό
πρὸς πάντας εἶδα ν' ἀποτεινῆ
κ' εἶπα: Ἐγὼ τὴν ἀπατῶ,
ἢ μ' ἀπατᾷ λοιπὸν ἐκείνη;

Ἐγὼ πρὸς ἄλλους ἐξισοῦμαι,
ἐνῶ πλείωτερα ὁμῶν,
ἢ μὴ ὁ μόνος ἀδικοῦμαι,
ἐνῶ τὸ πᾶν ἐμπρὸς της θύω;

Πολλάκις ἔμεινα μακρὰν,
χωρὶς νὰ μ' ἴδῃ, ὡς ἀπῆται...
Φεῦ! τὴν αὐτὴν εἶχε χαρὰν,
τὸ βλέμμα της δὲν μ' ἀνεζήτει.

Εἰς ἄλλους, εἶπα τότ', εἰς ἄλλους
τοιούτον ἔρωτα ἀρίνω.
Ἐρως εἰς τύπους ὑποβάλλον!
Ἄνεραστος λοιπὸν ἄς μείνω.

Οἱ λόγοι μου τὴν συγκινοῦν;
Ἄλλοιμονον! καὶ τὰ βιβλία
εἰς δάκρυα θερμὰ κινῶν,
ἀλλ' ἢ συγκίνησις βραχεῖα.

Μὲ σάρκα θέλω νὰ ἐνδύσω
τὸ ἴνδαγμα τῆς προσευχῆς μου,
κ' ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ὀδηγήσω
τὸ μόνον ὄναρ τῆς ψυχῆς μου!

Ἄδύνατον' ἐδῶ βοή,
ἐδῶ οἱ πάντες εἶνε ἴσοι...
Ἐργάτας θέλει ἢ ζωὴ,
πολλοὺς ὁμοίους, ἵνα κτίσῃ!

Εἰς τῶν πολλῶν κ' ἐγὼ νὰ γίνω;...
Κ' ἐγὼ κ' ἐκείνη εἰς βιβλίον
μᾶλλον ἄς εὐρωμεν ἐκεῖνο,
ὅπερ ζητοῦμεν εἰς τὸν βίον.

ΙΗ΄.

Ἄλλ' εἶνε, εἶνε δυνατόν
ψυχὴν θερμὴν, πυρίνην,
τοιούτο πλάσμα ἐρατὸν
ἀνέρασον νὰ μείνῃ;

Ἀθῶα, καὶ δὲν θ' ἀγαπήσῃ;
Εὐαίσθητος, δὲν θ' ῥεμβάσῃ;
Περιπαθῆς, δὲν θ' ἀποθήσῃ;
Κόρη, καὶ κόσμον δὲν θ' ἀπλάσῃ;

Τὸ βλέμμα της τὸ γαλανόν
ἐρωτικὸν δὲν θ' ἀντικρύσῃ
ἐν ἄλλο βλέμμα, οὐρανόν
καὶ γῆν ἐκεῖ νὰ περικλείσῃ;

Τὰ χεῖλη της δὲν θ' ψελλίσουν
ἐκφράσεις θείας τόσας, ὅσοι
κ' οἱ ἄγγελοι θ' ἀπερυγίσουν
περὶ αὐτὴν ν' ἀκρασθῶσι;

Πῶς θ' ἀτὴν ἴδω πενηχρὰν
εἰς ὄνειρα, εἰς ἀναμνήσεις,
Ψυχὴ μου, πόσον λυπηρὰν
κ' ἐρήμην θ' ἀτὴν συναντήσῃς!

Τὴν φύσιν ὄλην ἂν κηρίων
προσέβλεπα ὡς νεκρωθεῖσαν,
δὲν θ' ἀπίστευον Ἐκείνην
οὐδὲν οὐδέποτε αἰσθκνηθεῖσαν!

ΙΘ'.

Τῆ εἶπα: «Ὅχι, ὄχι πλέον
ἐντὸς θορύβου, ἐντὸς κόσμου,
ἠπλησίον κούφον καὶ ματαίων
ἠμετὰ τοῦ πλήθους σύντροφός μου.

ἠΝομίζω πῶς θ' ἀκούσουν ἄλλοι
ἠὼςτι δὲν εἶπα, δὲν θὰ εἶπω...
ἠΤὸ αἰσθημὰ μου ἀμφιβάλλει,
ἠνομίζω λείπεις, θάρρῆς λείπω...

ἠἘγγύτερόν μοι σ' ἔχω, μόνος
ἠὴταν πλανῶμαι καὶ μακρὰν μου
ἠεἶσαι πολὺ, ὅταν συγχρόνως
ἠκαὶ ἄλλοι ἔχουν τὴν χαρὰν μου.

ἠΚαὶ φεύγω ἀλλὰ πάλιν, πάλιν
ἠφοβοῦμαι μὴ ἀναγνωρίσουν
ἠτὴν θλιβεράν ἐντὸς μου πάλιν
ἠὼςσι βαρύν με συναντήσουν...

Κ' ἐκεῖνη

—

Κ'.

Κ' ἐκεῖνη σρέφους' ἀπαξ μόνον
τὸ βλέμμα μ' εἶδεν ἐν τῷ πλήθει
μακρὰν τῆς φεύγοντα μὲ πόνον,
καὶ πάλιν εἶδε τὰ συνήθη!

Καὶ πάλιν εὐλυμος ἀφέθη
εἰς τὸς συνήθεις διαλόγους
καὶ ἄκουσ' ἐν ἀπότῳ μέθῃ
επαίνους, φήμας, νέκ, ψόγους.

Ἰπὸ παντοίων ἐκυκλώθη
ὅτ' ἤθελ' εἶχε καὶ δὲν εἶχε
θνητογενεῖς ἐκεῖ οἱ πόθοι
ὄλων ἐπικίοντο αἰ τύχαι.

Μυριοπλάσια τοῦ βίου
ἀπήλασε τὰ κάλλη ἢ κόρη,
ὡς ἂν τὴν αὔριον σκοτίου
θανάτου ὄραν ἐθεώρῃ.

Καὶ ναὶ τὴν αὔριον θὰ ἦσαν
λησμονημένα ὄλα ὅσα
ζωὴν ἐκεῖ συγκεντρωθεῖσαν
εἰς] ψεύδη ἐπλεκτεν ἢ γλῶσσα.

Ὁ γέλως ἦτο ἢ ἀπάτη,
τὸ ψεῦδος ἦν ἢ εὐφύια
καὶ διαρκῶς ἐλπίς ἐσχάτη
ἢ ἀναζῶσα εὐθυμία.

Κατάδικοι ἀναισθησίας,
τῆς καταδίκης των τὸ βάρος
δι' ἐπιπλάσῃ εὐθυμίας
ἐνέπαιζον ἐκεῖ μὲ θάρρῃς.

Ἄλλ' ἀθαρσῆς ἐγὼ καὶ μόνος
εἰς νύκτα φέρομ' ἐν ὀδύνῃ
ἐγὼ νομίζω πῶς ὁ πόνος
αἰώνιος θὰ μ' ἀπομείνῃ.

ΚΑ'.

Ἄλλ' ὅτε εἶδα χθὲς καὶ πάλιν
σελήνην πλήρη, ἀλλὰ νέαν
καὶ ἐνθυμήθη νύκτα ἄλλην
ἐπίσης μαγικῶς ὠραίαν,

Κ' ἐμέτρῃσα καὶ εἶδα ὅτι
μόλις ἀπέχε μῆνα ἕνα
τῆς χθεσινῆς ἢ νύξ ἢ πρώτη
κ' εἶν' ὄλα ἦδη περασμένα,

Μ' ἦλθε νὰ κλαύσω

.....

—

ΚΒ'.

Μ' ἦλθε νὰ κλαύσω... Ἀλλὰ τί;
Ἐκεῖ πλησίον μου Ἐκεῖνη
μ' ἄλλας ἰδοῦ περιπατεῖ
κ' εἶνε φαιδρά, τὸ πᾶν φαιδρύνει.

Ὦ, πῶς φοβοῦμαι μὴ με ἴδῃ,
νομίζω πῶς θὰ μὲ μισήσῃ,
ὅτι δὲν δέχομ' ὅτι δίδει,
χαρὰν εἰς ὅσους συναντήσῃ.

ἸΤοιαῦτα πλάσματα, Θεοί,
ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ἦλθον ἵνα
ὠραία φαίνητ' ἢ ζωὴ,
ὠραία, ὅπως εἶν' ἐκεῖνα;

Ἄλλ' ὄλων τῶν θνητῶν ὁ βίος
νομίζω δὲν μ' ἀρκεῖ ἀπόνως
νὰ τὴν λατρεύω αἰωνίως,
καὶ δι' αὐτὸ τὴν θέλω μόνος!

ΚΓ'.

Ἄ! μόνος μετ' Ἐκεῖνης μόνος!
Ὦς ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐα μόνοι!
Νὰ φεύγῃ ἄνευ μέτρου χρόνος,
οὐδὲν ποτε νὰ τελειόνη.

Παράδεισον νὰ ἀπολέσω,
ἂν χάσω αἴφνης τὴν ζωὴν
καὶ μόνον, μόνον νὰ πονέσω
εἰς τὴν ἐσχάτην μου πνοήν.

Καὶ νέον βίον νὰ μοι δίδῃ
μ' ἐν ἠλεκτριζῶν φίλημά τῆς,
καὶ ν' ἀναζῶ γνωρίσας ἦδη,
ὅτι ζωὴ, τὸ πᾶν σιμά τῆς.

Ὁ θάνατος νὰ νικηθῇ.
Κ' ἡμεῖς, ὡς ἐν ἀποθεώσει,
νὰ δρέπομεν ὅτι ποθεῖ,
μόνον αὐτὸ, ἀγάπη τόση!

ΚΔ'.

-Αφοῦ τὴν ἐπλασα ἐγὼ
καθὼς τὴν ἐφαντάσθην,
μωρὸς πρὸς τί τὴν κυνηγῶ
εἰς πλῆθη κ' ἐκουράσθην;

Ὦ, ἂν ἐγνώριζεν αὐτὴ
πῶς ἐν βοῇ τὴν βλέπω,
δὲν θὰ ἠπόρει δικτὶ
μακρὰν τῆς βῆμα τρέπω.

Εἶν' ἄλλη, ἄλλη μετ' ἐμοῦ,
καὶ ὅταν τὴν φθονήσῃ,
τότε κ' ἐμὲ μετὰ παλμοῦ
ἐγγύς τῆς θ' ἀτενίσῃ.

ΚΕ'.

Μίαν τῆς ἐκφρασῆν θερμῆν,
δύο ἀγάπης λόγους μόνον,
κ' εἰς μίαν ἔρωτος σιγμῆν
δίδω σειρὰν ἀχρήτων χρόνων.

ΚΣΤ'.

(μετὰ ἕνα μῆνα)

Παρήλθε μῆν βροντᾶ καὶ βρέχει
καὶ ἀφοῦ θρέξῃ νέφη πάλιν...
Τί πόνον ἢ ψυχὴ μου ἔχει,
ὁ νοῦς μου ποῖαν ἔχει ζάλην!

Μετὰ ἐν ἔτος πάλιν θέρως,
τὰς νύκτας πάλιν ἢ μαγεία...
Ἄλλὰ θὰ μ' ἔλθῃ ἄλλος ἔρωτος
ἄλλη ζωὴ ἐν τῇ καρδίᾳ;...

ΚΖ'.

(μετὰ ἐν ἔτος)

Αἱ φίλαι τῆς φαιδραὶ περῶσι,
ἐπιχαρίτως ὀμιλοῦν,
εἰς Φάληρον κ' ἐφέτος ζῶσι
τὸ πέρυσιν ἀνακαλοῦν,

ὡς ὁ αὐτὸς καιρὸς ἂν ἦτον
 ἀργὸς σταθεὶς πρὸ τῶν Χαρίτων·
 μιᾶς καὶ μόνης ἢ νεότης
 μένει βωβῆ, χωρὶς ψυχῆς...
 Ἡ δυσυχῆς εἶνε προδότις,
 ἢ δυσυχῆς, ἢ δυσυχῆς!

Καὶ τὸ γνωρίζει, τὸ γνωρίζει...
 μὲ ὄψιν βία σοβαρὰν,
 εἰς μόνον ἔτος ἂν νομίζει
 ἐξῆς ἑτῶν μακρὰν σειράν.

Κρυφίνους, μὴ τὴν ἐπιπλήξουν,
 ἂν τὴν καρδίαν της ἀνοίξουν,
 φθονεὶ πῶς τόση ζωηρότης
 τὰς ἄλλας κάμνει εὐτυχεῖς!
 Ἡ δυσυχῆς εἶνε προδότις,
 ἢ δυσυχῆς, ἢ δυσυχῆς!

Ἐπρόδωκε τὸν ἔρωτά της
 καὶ δὲν τὸ ἔμαθ' ὁ καθεὶς·
 ἀλλὰ θάρρει τὰ βήματά της
 ἀκολουθεῖ ὁ προδοθεὶς.

Τὸ αἴσθημά της ἀπηνήθη,
 δεσποίνης ἄσιν ὑπεκρίθη·
 Τῆς ὄψεως ἢ ἀνθηρότης

ἐμπαίζει γῆρας τῆς ψυχῆς...
 Ἡ δυσυχῆς εἶνε προδότις,
 ἢ δυσυχῆς, ἢ δυσυχῆς!

Κ' ἐκεῖ νομίζει ὅτι πλέον
 εἰσῆλθ' εἰς σάδιον ζωῆς
 περίφροντι, βάρυ, σπουδαῖον...
 πλὴν νὰ γελάσης τὴν πτοεῖς.

φοβεῖται μὴ τὴν ἐνοήσης,
 μὴ προδοθῆ κι' αὐτὴ ἐπίσης.
 Ἄν δὲν τὴν κρύψη ἢ σοβαρότης,
 ὡ ἐρημία τῆς ψυχῆς!

Ἡ δυσυχῆς εἶνε προδότις,
 ἢ δυσυχῆς, ἢ δυσυχῆς!

Πῶς τὴν λυποῦμαι! μόνη μένει
 ἐγγύς γερόντων συγγενῶν,
 φορεῖ καὶ αὐτὴ τὴν θερμαίνει
 ἐπένδυμα χειμερινόν!

Τί σκέπτεται; εἰς τί βεμβάζει;
 Ἄλλὰ κι' ἢ σκέψις τὴν κουράζει,
 Κρίμα! ν' ἀσθμαίνῃ ἢ νεότης
 δραπέτις, θῦμα ταραχῆς...

Ἡ δυσυχῆς εἶνε προδότις,
 ἢ δυσυχῆς, ἢ δυσυχῆς!

I. ΚΑΜΠΟΥΤΡΟΓΛΟΥΣ.

ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΝΤΟΣ ἈΣΜΑ

Πατρίς μου, χαῖρε! Ἐν σοὶ ἀκμαία	Πατρίς μου χαῖρε! Ἡ θάλασσά σου
Ἡ δάφνη θάλλει καὶ ἡ ελαία.	Μὲ χάριν παίζει ὀλόγουρά σου.
Εὐώδη τ' ἄνθη τοῦ ἔαρός σου,	Κτυπᾷ τὸ κύμα ἐν μελωδίᾳ,
Ὁ οὐρανὸς σου,	Ἡ παραλία
Κυαναυγίς.	Τερπνῶς ἤχει.
Ἐλλάς φιλότατη! Τὸ καύχημά μου!	Ἐλλάς φιλότατη! Τὸ καύχημά μου!
Μακρόθεν δέξαι τὰ δάκρυά μου.	Πρὸς σὲ πετῶσι τὰ ἄσματά μου.
Πρὸς σὲ μὲ πόθον τὸ πνεῦμα τείνω,	Πρὸς σὲ πετῶσιν ἐν νοσταλγίᾳ
Καὶ σόνους χύνω	Καὶ ἡ καρδία
Βαρυαλγίς.	Καὶ ἡ ψυχὴ.

ΛΑΕΞ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Νᾶμουνα μούλος ἤθελα, χωρὶς πατέρα ἢ μάνα,
 Χωρὶς ἀδελφία κι' ἀδελφαῖς καὶ δίχως παραμάννα.
 Μονάχος κ' ἔρημος, φτωχὸς, τὸν κόσμον κατοικία,
 Καὶ μόνη τὴ συνείδησι γιὰ μόνη μου θρησκεία.
 Νᾶμαι καρπὸς τοῦ ἔρωτα, καρπὸς τυφλῆς μανίας,
 Γέννημ' ἀγάπης καὶ δαρμοῦ, χαρᾶς καὶ δυστυχίας.
 Νὰ μὴν ἀνήκω 'εἰς γεννηά, ὄνομα ἐγὼ νὰ ἐκλέξω,
 Καὶ μόνος, μὲ τὴν τύχη μου τὸν κόσμον σὰς νὰ τρέξω.
 Νᾶχω τοὺς φίλους μου δικούς—ἂν τέτοιους ἀπαντήσω—
 Μὰ κι' ἂν μοῦ λείψουν, πάνερμος εἰς τὴ σφαῖρά σας νὰ ζήσω.
 Νὰ ἐκλέξω ἐγὼ καὶ τόπο μου, καὶ μιὰ στερνὴ κοιτίδα
 Ὅθι ἡ ψυχὴ μου βρῆ ζωή, κ' ἐκεῖ ναυρῶ πατρίδα.
 Κι' ἂν μοῦ ζητήσῃ τὴν καρδίαν ποτὲ καμμιὰ καρδίαν
 Νὰ ξέρω πῶς εἶν ἔρωτας καὶ ὄχι φαντασίαν...
 Νὰ μὴ λατρεύῃ τ' ὄνομα, τὰ πλοῦτη καὶ τὰ κάλλη,
 Μόνον τυφλὰ νὰ γκαρδιευτῆ ἢ μιὰ καρδίαν τὴν ἄλλη.
 Κι' ὅταν πλησιάσῃ ἡ στιγμή τὰ μάτια μου νὰ κλείσω
 Νὰ ξέρω ἐκείναις ἢ ψυχαῖς, ποῦ γύρω μου θ' ἀφήτω,
 Πῶς δὲ θὰ κλαῖνε γιὰ γεννηά, καὶ γιὰ κληρονομιά μου,
 Μόνον θὰ κλαῖν' τὸ νοθεύς, ἐμένα, τὴν καρδίαν μου!

T. S.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΥ

(ἐγράφη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἑπταστοῦς ἀνεψιάς του)

Καθὼς μένεις εἰς τὸ νοῦ μου	Ἄλιγο ἐχάρηκες τὸ φῶς σου,
Ὅσο ζῶ καὶ εἰς τὴν καρδίαν,	Ἄφοῦ ἐπέρασες γλυκὰ
Μεῖνε, τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ μου,	Ἄπ' τὰσπλάγχνα τῆς μητρός σου
Εἰς τὰ μάτια μου ὀμπροστά.	Ἐ τοῦ πατρός τὴν ἀγκαλιά.

Μεῖνε,—ἐπάλευε τὸ σῶμα	Γλυκοὶ ἐστάθηκαν καὶ πλάνοι
Ἡ ψυχὴ σου, γιὰ νὰ εὐγῆ,	Τῶν γονηῶν σου οἱ στοχαζοί,
Καὶ ἐσυχνάνοιγες τὸ σῶμα	Γάμου ἐβλέπανε στεφάνι,
Καὶ δὲν ἤξευρες γιὰτί.	Κι' ἄλλο ἐφόρεσες ἐσύ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΙΛΗΣ.

Δέν θέλω ἐν λευκώματι νὰ γράψω τ' ὄνομά μου
ὡς εἰς μνημείου μάρμαρον παλαῖον πρὸς τὴν λήθην...
Πολλάκις τὸ ἐχάραξα, ὡς ἐπὶ λείας ἄμμου,
πλὴν ἀγνοῶ ἂν ἔτι ζῆ, ἢ ἂν ἐλητμονήθην.
Ἄν ἐξαρτᾷτ' ἡ μνήμη μας ἐξ ἀσθενοῦς γραφίδος,
τὴν λήθην μᾶλλον προτιμῶ ἀπατηλῆς ἐλπίδος.

Τί ὠφελεῖ, ἂν ἐν μιᾷ λευκώματος γωνίᾳ
τὸ ὄνομά μου ἐπιζῆ ὡς τις ἐκλείπει ἤχος;
Ὡς παρωδία θλιβερά, λητμονηθεῖσα μνεῖα,
ὡς ἄστρον οἶμοι! θολερὸν σβεννύμεναι ἡσύχως;...
Ὅποσα ἐφευρίσκομεν οἱ μάταιοι συνήθως.
κί' ὡς τρόπαια ἐγείρομεν κωλύοντες τὸ λῆθος!...

Ποθῶ εἰς στῆθος νὰ ταφῶ ἐνθέρμου φίλης πάλλον
ἢ εἰς πτυχὰς λευκώματος ὡς μούμια σιγῶσα.
Ποθῶ, ποθῶ ἡ μνήμη μου νὰ ζῆ μακρὰν τῶν σάλων,
ἐν τῇ θερμῇ καρδίᾳ σου ἀκοίμητος καὶ ζῶσα.
Ἀπόρριψον τὸ λευκῶμα, ὡς παγερὸν μνημεῖον,
ὑπὸ τὴν μαύρην πλάκα του τὰς φίλας σου ἐγκλειῖον.

Ἐν Κων[σταντινῶν] τῇ 12 Ἰανουαρίου 1884,

BIRGINIA EYAGΓEΛIAIOY

ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ ***

Εἶσαι ὠραία, πλὴν τόσον ὠραία
Εἰς τὰ μάτια μου φαίνεσ' ἐμπρὸς,
Ἐπὶ σὲ βλέπω ὡς ἂν πλάσμ' ἄλλου κόσμου,
Ἐάν μαγεῖα, ὡς ὄνειρο, ὡς φῶς.

Ἄλλην ὅμοια μ' ἐσὲ δὲν εὐρίσκω
Τόσο τέλεια εἰκόνα καλοῦ.
Ἐὶς ὅλα πρώτη ὅτ' εἶσαι πιστεύω,
Ἐτὴν ψυχῇ, εἰς τὰ κάλλη, ἔς τὸ νοῦ.

Τόσο μάγευμα χύνεις τριγύρω
Ἐτὸν ἀέρα, ἔς τὴν γῆν ὅπου διαβῆς,

Ἐπὶ νομίζω ἔς τὸ κάθε σου βῆμα
Πῶς ἔς τὰ οὐράνια ζητᾷς ν' ἀνεβῆς.

Ἐτὸ γλυκόφεγγο βλέμμα σου ἀντίκρου
Ποῖο βλέμμα ἔμπορεῖ νὰ σταθῆ;
Τὸ σεμνὸ σου τ' ἀθῶο χαμογέλειο
Ποῖός θ' ἀἰδῆται καὶ νὰ μὴ τρελλαθῆ;

Ἐάν Μαγιάτικο ρόδο εὐωδιάζεις,
Πλὴν μὲ μιά φανερὴ διαφορὰ,
Πῶς ἐσὺ κάθε ἡμέρα εὐωδιάζεις
Καὶ τὸ ρόδο μιά μόνη φορά.

Τ' οὐρανοῦ ὅσα εἶναι τ' ἀστέρια
Ἄλλαις τόσαις καθ' ὥρα φοραῖς
Ἡ ψυχὴ μου κρυφὰ τὰ φιλιὰ της
Ἐταῖς κρυφαῖς της σοῦ στέλνει πνοαῖς.

Ὅσο τρέχει τὸ φῶς, τόσο τρέχει
Ἐσὲ σ' ἐνοῦς μου ὅταν λείπης μακρῶς,
Κι' ὅπως τρέμει τοῦ ἡλίου ἡ λαύρα
Τρέμει ἐμπρὸς σου ἡ πτωχὴ μου καρδιά.

Ἐτῆς ψυχῆς μου τὰ βάθη κρυμμένο
Ἐχω ἓνα κρυφὸ νὰ σοῦ εἰπῶ.
Ἄλλὰ πῶς νὰ σ' ἐπὶ τῶν ποῦ γιὰ σένα
Εἶναι λίγος, ἂν Σοῦ ἐπὶ ἀγαπῶ.

Ζάκυνθος Ἰουλίου 1885

ΔΙΟΝ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ἘΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΝΕΟΝΤΙΝΟΥ ΚΟΡΗΣ

Ἐρμὸ λιθάρι σήμερα ἔς τὸ μνημῆμα της ἀσπρίζει,
Κι' ἀμάραντη τριανταφυλλιά σκορπᾷ τὴν εὐωδίᾳ της.
Νεράκι δροσοκρύσταλλο τὴν ρίζα της ποτίζει
Καὶ νανοαρίζει τὴν κυρὰ ποῦ κλεῖ ἔς τὴν ἀγκαλιά της.

Α. ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΜΥΘΟΣ ΠΑΛΑΙΟΣ ΠΛΗΝ ΠΑΝΤΑ ΝΕΟΣ.

Ένας άετός επέταξε τήν άνοιξι μιὰ μέρα
 Κ' έπῆγε στα μεσουράνα κι' αντίκρυσε τόν ἥλιο.
 Στο γυρισμό του 'κάθητε στοῦ Παρνασσού ένα δένδρο,
 'Στήν πλειό 'ψηλή τήν κορυφή στοῦ πλειό 'ψηλό κλωνάρι.
 Καί στρέφων τὸ κεφάλι του γεμάτος 'περηφάνεια,
 «Μὲ δίκη, εἶπε, τὰ πουλιά μὲ κράζουν βασιλέα,
 Γιατί 'ψηλότερ' ἀπὸ μὲ ψυχὴ δὲν εἶνε μία».
 Κ' ἐκεῖ ὁποῦ εἰχαιρότουνα τήν δόξαν του τήν τόση
 'Ακούει μιὰν ἄσχημη φωνὴ ἰσχνὰ ἰσχνὰ νὰ λέγη
 «Σὲ ἀπατᾷ ἡ γνώμη σου, 'περηφانو πουλί μου,
 Γύρισε ἰδὲς πῶς πειὸ 'ψηλὰ κάθομ' ἐγὼ ἀπὸ σένα».
 Σηκώσε τότες ὁ άετός τὸ φλογισμένο μάτι
 Κ' εἶδε στὸ κατακόρυφο τὸ φύλλο ξαπλωμένο
 Ένα σχολῆκι βρωμερὸ, ποῦ σάλιαγκα τὸ λένε.
 «Καί πῶς κατάρθωσες αὐτοῦ νὰ φθάσης συχαμένο;—
 «Έρπωντας, φίλε μου άετέ,» ὁ σάλιαγκας τοῦ λέγει.

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ.

DISPERAZIONE

Βρωμόφτωχια κλίνω 'ς τὴ δυνάμει σου
 'Ὡς 'ς τὸ Σταυρό του κλίνει ὁ Χριστός·
 Πίνω χολαῖς καὶ ξειδία 'ς τὴν ὀργή σου,
 Δριμύτερ' ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἤπιε Αὐτός,
 Καὶ ὠραις λέω, μὰ τὸ χρυσὸ ὄνομά Του,
 Πῶς ὑποφέρω γιὰ τὸ δίδαγμα Του.

Μὲ τὸν ἰδρώτα, λείει, τοῦ πρόσωποῦ σου
 Νὰ βρέχης τὸ ψωμί σου, κι' ὄχι μ' ἄλλο...
 Ποῦ ἂν ἄλλαξα τὸ δρόμο τοῦ σχολειοῦ Σου
 Θεὲ νάβλεπες, Χριστέ, πόσα ἤθε' βγάλω!
 Τότες ἐκεῖ ποῦ τώρα μὲ γελοῦνε,
 Σὰν τοὺς χ ο ν τ ρ ο ὺ ς κ' ἐμέ—ἤθε' προσκυνοῦνε.

Έγὼ δὲ Σοῦ γυρεύω ΤΙΤΛΟΥΣ, ΠΛΟΥΤΗ,
 Μὰ τὸ ψωμί τοῦ ἰδρώτου μου γλυκώτερο...
 Πίστεψε, Θεέ, ἀφ' τὴ ζωὴ μου ἐτούτη,
 Θαρρῶ τὸ μνημα ποῦναί δροσερώτερο.

Μάρτυρες ἔχω, καὶ ὄσους θες Σοῦ φέρνω...
 Τῶχεις σωστὸ λοιπὸν τέτοιο κουβέρνο;

Μ' ἐπνίξανε τὰ δίκχη καὶ Σοῦ κρένω
 Πρὶν τῆς σειρᾶς μου, πρὶν νὰ μ' ἐρωτήσης...
 Μὰ πάλι ἂν ἴσως καὶ μοῦ πῆς: «Παρμένο,
 Δὲν εἶχες στόμα ἐμένα νὰ μιλήσης!»
 Καὶ ἴσια ἴσια, γι' αὐτὴ μου τὴ baruffa
 Νὰ πάθω 'ς τὸ οὐρανοῦς καμμία buffa!

Λοιπὸν, θύμου 'ποῦ Σ' τῶπα θὰ πασχίσω
 Ὅσο ἤμπορῶ μὲ ὑπομονὴ καὶ γνώσι
 Καθάρια τὴν ψυχὴ νὰ διατηρήσω,
 Μ' ἂν ἴσως κι' ὁ Έαυτός Σου δὲν με σώση,
 Μὴ Σοῦ κακοφανῆ, θὰ φάω, θὰ ψῆσω,
 Κι' ἀγγέλους καὶ πισκόπους θὰ σουβλίσω!

1881

ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟΣ

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(Συνέχεια ὄρα προηγούμενον φυλ:)

Έν τούτοις τραπεῖνῃ τῇ φωνῇ, μὲ τὴν ψυχὴν ὅλως ἔρωτα καὶ
 ἁρμονίαν πνέουσαν ἀπήγγελλον τὸ ἄσμα «Νερὰ καθροφλοῖσθιστα
 γλυκύτατα καὶ κρύα!...καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο «Αὐτὸ μίαν σκέψι 'ς
 ἄλλη»...καὶ τὸ δεκατετραστίχον «Στάσου, ἔρωτα, νὰ ἰδοῦμε» καὶ
 ὄσους ἄλλους τῶν ὑπερανθρώπων ἐκείνων στίχων ἢ τετραραγμένη
 μνήμη μου ἠδυνήθη τότε νὰ ὑπαγορεύσῃ εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ἡ Θρησκεία καὶ ὁ πατήρ αὐτῆς ὑπῆγον μετὰ τοῦ Ὁδοῦρου,
 ὁ ὁποῖος μετέβη ἵνα ἐπιθεωρήσῃ τοὺς λογχορισμοὺς τοῦ ἐπιστά-
 του ἐνὸς κτήματος τὸ ὁποῖον οὗτος ἔχει εἰς τὰ περίχωρα ἐκεῖ-
 να. Ἐμαθὸν ἔπειτα ὅτι μέλλει νὰ μεταβῇ εἰς Ῥώμην ἕνεκα τοῦ
 θανάτου ἐνὸς ἐξαδέλφου του· δὲν θὰ τελειώσῃ δὲ καὶ τόσον ταχέ-
 ως, διότι οἱ ἄλλοι συγγενεῖς ἔλαβον ὑπὸ τὴν κατοχὴν αὐτῶν τὰ
 ἀγαθὰ τοῦ θανόντος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ὑπόθεσις θὰ εἰσπαχθῇ
 εἰς τὰ Δικαστήρια.

Ὅταν ἐπέστρεψαν, ἡ οἰκογένεια ἐκείνη τῶν χωρικῶν μᾶς παρέθηκε πρόγευμα, μεθ' ὃ ἐλθόμεν τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν ἄγουσιν. Χαίρε, χαίρε. Πολλὰ ἄλλα θὰ σοὶ διηγοῦμαι, πλὴν, νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, σοὶ γράφω ὅπως ἀδιαθετῶν. Ἄ! ναι! ἐλησμόνου νὰ σοὶ εἶπω ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας, ὁ Ὀδοῦχος βῆμα πρὸς βῆμα συνώδευε τὴν Θηρεσίαν καὶ ἐπὶ μακρὸν τῇ ὠμίλησε, σχεδὸν ἐνοχλῶν αὐτήν, καὶ μὲ ὕψος δεσποτικόν. Ἐξ ὀλίγων τιγῶν λέξεων, τὰς ὁποίας κτώρθωσα ν' ἀκούσω, ὑποπιτεύματι ὅτι τὴν ἐδασάνιζεν ἕνα παντοιοτρόπως μᾶθη περὶ τίνος εἶχομεν ὁμιλήσει. Ὅθεν βλέπεις ὅτι ὀφείλω σπανιώτερον νὰ ἐπισκέπτομαι αὐτήν—τούλάχιστον μέχρις οὗ ἀναχωρήσῃ.

Καλὴν νύκτα, Λαυρέντιε· φύλαξον τὴν ἐπιστολὴν ταύτην· ὅταν ὁ Ὀδοῦχος μεθ' ἐμοῦ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν, ἐγὼ δὲ δὲν θὰ βλέπω πλέον τὴν Θηρεσίαν, οὔτε θὰ παίξῃ πλέον ἐπὶ τῶν γονάτων τούτων ἢ ἀφελῆς μικρὰ ἀδελφή της, κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀνίας καθ' ἃς προσφιλῆς ἡμῖν εἶναι καὶ αὐτὴ ἢ θλιψίς, θ' ἀναγινώσκωμεν τ' ἀπομνημονεύματα ταῦτα ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῆς κλιτύος τῆς ἀντικουζούσης τὸ ἐρητικὸν Ἄρκουα, καθ' ἣν ὄραν ἢ ἡμέρα βραχυμῆδιν ἐκλείπει. Ἡ ἀνάμνησις ὅτι ἡ Θηρεσία ὑπῆρξε φιλη μὲς θὰ στεγνῶνῃ τὰ δάκρυά μας. Ἄς ἀποθησαυρίζωμεν αἰσθήματα προσφιλῆ καὶ ἡδέα, τὰ ὁποῖα ἐφ' ὅσα ἔτη μᾶς ἐναπολείπονται, ἔτη θλιψεων καὶ καταδρομῆς, νὰ μᾶς ἀναμνησκώσιν ὅτι δὲν ἐξήσαμεν πάντοτε ἐν τῇ θλιψίᾳ.

22 Νοεμβρίου,

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τὸ πολὺ, ὁ Ὀδοῦχος ἀναχωρεῖ. Ὁ πατὴρ τῆς Θηρεσίας θέλει τὸν συνοδεῦσθαι μέχρι τῶν συνόρων. Ἐκ τῶν λόγων του ἐνόησα ὅτι θὰ μὲ παρεκάλει ἕνα μετ' αὐτοῦ κάμω τὴν βραχεῖαν ταύτην ἐκδρομὴν, ἀλλὰ τὸν ἠυχρίστησα, διότι ἀπολύτως θέλω ν' ἀναχωρήσω· θὰ ὑπάγω εἰς Παταύιον. Δὲν πρέπει νὰ καταχρασθῶ τὴν φιλίαν καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ Κου Τ.***

«Ὡς καλὸς σύντροφος νὰ διερχεσθε τὰς θύρας σας μετὰ τὰς θυγατέρας μου,» μοὶ ἔλεγε σήμερον τὸ πρωί. Ὡς φαίνεται, μὲ νομίζει Σουκρίτην—ἐμεῖς καὶ μὲ τὸ ἰσάγγελον ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ γεννηθὲν ἴν' ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾶται; καὶ τόσῳ δυστυχῆς τυχούχρονως! ἐγὼ δὲ πάντοτε ἐν πλήρει δικτελῶ ἀρμονίᾳ μετὰ τῶν δυστυχῶν, διότι—ἀληθῶς—κάτι κακὸν εὕρισκω εἰς τὸν εὐτυχῶντα.

Δὲν εἰξεύρω πῶς δὲν ἐννοεῖ ὅτι ὁμιλῶν περὶ τῆς θυγατρὸς του ταράττομαι καὶ ψελλίζω, ἀλλάσσω ὄψιν καὶ ἴσταμαι ὡς ὁ κλέπτης ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην θυθίζομαι εἰς τινὰς σκέψεις, καὶ θὰ ἐδλασθήμουν κατὰ τοῦ θεοῦ βλέπων ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ τόσα ἐξαιρετὰ προτερήματα, διαφθαρέντα ὑπὸ τῶν προλήψεων του καὶ ὑπὸ τυφλοῦ τινὸς προορισμοῦ δι' ὃν πικρὰ θὰ χύσῃ δακρυά.—

Ἐν τούτοις οὕτως ἀναλίσκω τὰς ἡμέρας μου, παραπονούμενος διὰ τὰ ἰδικά μου καὶ τὰ τῶν ἄλλων δεινά.

Καὶ ὅμως δυσανασχετῶ συχνάκις γελῶ μὲ ἐμὲ αὐτὸν, διότι πράγματι ἡ καρδιά μου αὕτη δὲν δύναται νὰ ὑποφέρει μίαν στιγμὴν, μίαν μόνην στιγμὴν γαλήνης. Ἀρκεῖ νὰ εὕρισκται πάντοτε ἐν ταραχῇ, ἀδιάφορον δὲ ἂν εὐρίοι ἢ ὄχι πνέωσιν οἱ ἄνεμοι. Ἄμα τῇ λείψῃ ἢ ἡδονῇ, εὐθὺς προστρέχει πρὸς τὴν λύπην. Χθὲς ἦλθεν ὁ Ὀδοῦχος ἵνα μοὶ ἀποδώσῃ θεραπευτικὸν τι ὄπλον τὸ ὁποῖον τῷ εἶχον δανείσει καὶ ἵνα μὲ ἀποχαριετίσῃ· δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἴδω ἀναχωροῦντα χωρὶς νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ, καὶ τοὶ ὄφειλον νὰ μιμηθῶ τὴν ἀδιαφορίαν του. Ἄγνοῶ πῶς σεῖς οἱ σοφοὶ καλεῖτε τὸν λίαν ταχέως ὑπείκοντα εἰς τὰς ὀμὰς τῆς καρδίας του· διότι βεβαίως οὗτος δὲν εἶναι ἥρω· ἀλλ' ἴσως εἶναι δειλός τις διὰ τοῦτο; Οἱ ἀποκαλοῦντες ἀσθενεῖς τοὺς ἐμπαθεῖς, ὁμοιάζουσι τὸν ἱατρὸν ἐκεῖνον ὅστις ἀπεκάλει τρελλὴν ἀσθενῆ τινα, δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ διότι κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ. Οὕτως ἀκούω τοὺς πλουσίους ἐλέγχοντας τὴν πτωχίαν, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶναι πλουσία. Τὸ κατ' ἐμὲ ὅμως τὸ πᾶν εἶναι ἐπίφασις, οὐδὲν δὲ τὸ πραγματικόν, οὐδὲν. Μὴ δυνάμενοι ἀπ' ἐαυτῶν ὡς ἄνθρωποι ν' ἀποκτήσωσι τὴν τε ἰδίαν καὶ τὴν τῶν ἄλλων ὑπόληψιν, προσπαθοῦσι ν' ἀνυψωθῶσι, παραβάλλοντες τὰ ἐλαττώματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τυχαίως δὲν ἔχουσι, πρὸς τὰ τοῦ γείτονος αὐτῶν. Ἄλλ' ὁ μὴ μεθύω, διότι ἐκ φύσεως ἀποστρέφεται τὸν οἶνον, εἶναι ἀξίος νὰ ἐπικινῆται ἐπὶ ἐγκρατεία;

Ὡ σὺ, ὁ συζητῶν ἡρέμως περὶ τῶν παθῶν, ἐὰν αἱ ψυχραὶ χεῖρές σου δὲν εὕρισκον ψυχρὸν πᾶν ὅ,τι ἐγγιζοῦσιν, ἐὰν πᾶν ὅτι τὸ εἰσερχόμενον ἐν τῇ παγερᾷ καρδίᾳ σου δὲν ἐπήγητο αὐτοστιγμῆι, πιστεύεις ὅτι θὰ ἐμεγλαύχεις οὕτως ἐπὶ τῇ αὐστηρᾷ φιλοσοφίᾳ σου; Πῶς δύνασαι λοιπὸν νὰ κρίνης περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἀγνοεῖς;

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἀφίνω τοὺς σοφοὺς νὰ καυχῶνται ἐπὶ ἀγόνῳ ἀπαθείᾳ. Πρὸ πολλοῦ ἀνέγνω, ἀγνοῶ εἰς τίνος ποιητὴν, ὅτι ἡ ἀρετὴ αὐτῶν εἶναι ὄγκος πάγου ἐλκύνων εἰς ἑαυτὸν καὶ ψυχραίων πᾶν τὸ προσεγγίζον. «Καὶ αὐτός ὁ Θεὸς δὲν μένει πάντοτε ἐν τῇ μεγλοπρεπεῖ ἡρεμίας του· ἀλλ' ὑπὸ βιαίων περιβαλλόμενος ἀνέμων, σὺν ταῖς θυέλλαις περιθίβει.»

27 Νοεμβρίου.

Ὁ Ὀδοῦχος ἀνεχώρησε, ἐγὼ δὲ θ' ἀπέλθω ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ πατὴρ τῆς Θηρεσίας. Καλὴ ἡμέρα.

1 Δεκεμβρίου

Σήμερον τὸ πρωί ἐπορευόμην ἑνωρὶς πρὸς τὸ χωρίον, καὶ ἤδη ἐπλησίαζον εἰς τὴν οἰκίαν Τ*** ὅτε ἀπέχων ἤχος κινήσεως ἀνέσχε τὸ βῆμα.

μου. ὦ, αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου μειδιῶσαν, καὶ διατρέχουσαν ἐν ἐμοὶ ὄσπιν ἠδ' ὑπάθειαν μοι ἐνέπνεε τότε ὁ ἦχος ἐκεῖνος. Ἦτο ἡ Ἐθρεσία! Πῶς δύναμαι νὰ σὲ φαντασθῶ, ὦ Θεεσπεία κόρη, καὶ νὰ σὲ ἀνακαλέσω ἐνώπιόν μου ἐν ἀπάσῃ τῇ καλλονῇ σου, ἄνευ τοῦ ἀπελπισμοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ! Καὶ ὅμως! ἀρχίζεις νὰ γεύσῃς τὰ πρῶτα ροφήματα τοῦ πικροῦ τῆς ζωῆς κάλυκος, καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου τούτους θὰ σὲ ἴδω δυσυχῆ, καὶ ὡς μόνην ἀνακούφισιν θὰ σοὶ προσφέρω τὰ δάκρυά μου! Ἐγὼ, ἐγὼ αὐτὸς ὑπὸ οἴκτου θὰ σὲ συμβουλεύω ἡρέμως νὰ ὑπομένῃς τὴν δυσυχίαν σου.

Βεβαίως δὲν θὰ ἠδυνάμην οὔτε νὰ βεβαίωσω, οὔτε νὰ ἀρνηθῶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ, ἀλλ' ἐάν ποτε!... τῇ ἀληθείᾳ μόνον δι' ἔρωτος ἀνικάνου σκέψεως... ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει. Ἐμενον ἐκεῖ ἀκίνητος, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ ὦτα, καὶ ὄλας τὰς αἰσθήσεις ἀφωσιωμένος ὅπως ἀποθεωθῶ ἐκεῖ ὅπου ἄλλα βλέμματα δὲν θὰ μὲ ἠνάγκαζον νὰ ἐρυθριάσω διὰ τὰς ἐκστάσεις μου. Τώρα φαντάσθητι τὴν καρδίαν μου ὅταν ἤκουσα τὴν Ἐθρεσίαν ἄδουσαν τὰς τροφὰς ἐκείνας τῆς Σαπφούς, ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταφρασθεῖσας, μετὰ τῶν ἄλλων ἐκείνων ᾠδῶν, μόνον λείψανον τῶν ποιήσεων τῆς ἐρώσεως ἐκείνης κόρης, ἀθανάτου, ὅσον αἱ μουσαι. Εἰσελθὼν δι' ἐνὸς ἄλματος εἶδον τὴν Ἐθρεσίαν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τῆς, ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ θρανίου ὅπου τὸ πρῶτον εἶδον αὐτὴν γράφουσαν τὴν εἰκόνα τῆς. Ἀτμηλῶς ἔφερε λευκὴν ἐσθῆτα ὁ θησαυρὸς τῆς ξανθοτάτης κόρης τῆς διεσπαρμένης ἐπὶ τῶν νώτων καὶ τοῦ στήθους αὐτῆς, οἱ θεῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς πλέοντες ἐν τῇ ἠδονῇ, τὸ πρόσωπόν τῆς, ἐφ' οὗ θεῖα ἐκκλισίς ἦτο διεσπαρμένη, ὁ ῥοδόχρους βραχίον τῆς, ὁ ποὺς αὐτῆς, οἱ μαλθακῶς τὰς χορδὰς θίγοντες δάκτυλοί τῆς, τὸ πᾶν ἦτο ἀρμονία, καὶ ἐγὼ προσβλέπων αὐτὴν, νέαν ἀγαλλίασιν ἠσθανόμην. Ἡ Ἐθρεσία ὅμως ἐφαίνετο τεθοροβημένη, βλέπουσα αἴφνης ἄνθρωπον θεωροῦντα αὐτὴν οὕτως ἀτμηλῆ καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἤρχίζον μεμφόμενος ἴδῃ ἐμαυτοῦ βαναυσότητα καὶ ὀχληρότητα. Αὕτη ἐν τούτοις ἐξηκολούθει, ἐγὼ δὲ πάντα ἄλλον πόθον ἀπέβαλλον, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸν τοῦ νὰ λατρεύω καὶ ἀκούω αὐτὴν. Ἄγνοῶ, φίλε μου, νὰ σοὶ εἶπω εἰς ποίαν, τότε εὐρισκόμενῃ κατάστασιν γνωρίζω ὅτι δὲν ἠσθανόμην πλέον τὸ βάρος τῆς θνητῆς ταύτης ζωῆς. Ἠγέρθη μειδιῶσα καὶ μὲ ἀφῆκε μόνον τότε βαθμηδὸν συνηχομένην ἐσθίριζα τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῆς κιθάρας καὶ δάκρυα ἔδρεχον τὸ πρόσωπόν μου... ὦ, ἠσθάνθη ἐμαυτὸν ἀνακούφισθέντα. (ἔπεται συνέχεια)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΟΥΡΟΥΛΟΣ

Ὁ ἀκάματος οὗτος δημοσιογράφος, γνωστὸς ἅμα δὲ καὶ δι' ἔμμετρα καὶ ἐν πεζολογίᾳ ἔργα, γεννηθεὶς τῷ 1851 ἐν

Κωνσταντινουπόλει, ἐκ πατρὸς Κωνσταντίνου, ἐμπόρου, καὶ μητρὸς ἐξ ἐμπόρων ὡσαύτως, ἐκ Μακρινίτσης τὴν καταγωγὴν, ἀνετράφη μέχρι τοῦ 1863 ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου, καὶ οἶκοι διδασκόμενος ὄλα τὰ ἐγκύκλια ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἄλμυροῦ τῆς Θεσσαλίας εἰκοδιδασκάλου Κωνσταντίνου Δ. Οἰκονομίδου, ὡς ἄλλου πατρὸς ἀναλαβόντος τὴν μόρφωσιν αὐτοῦ. Ἦδη δωδεκαετῆς ὢν, εἶχε συμπληρωμένας πάσας τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς. Τὰς σπουδὰς δὲ ταύτας συνεπλήρωσε διὰ τῆς ἐντελεστεράς ἐκμαθήσεως τῆς γαλλικῆς, τῆς ἰταλικῆς καὶ μαθηματικῆς ἐν τῷ γαλλικῷ λυκείῳ Toffanini ἐν Πέρα. Δεκαπενταετῆς δὲ τὸ πρῶτον ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ παρεσκευάζετο ἐπὶ ἐν ἔτος δι' ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις, καθόσον ἐστρεῖτο τακτικῶ ἀποδεικτικῶ, ἀποφοιτήσεως ἐκ γυμνασίου. Μεγάλως δὲ εὐρῶν δυσχερείας, ὅπως καὶ εἰς δοκιμασίαν ἐξεταστικὴν γίνῃ δεκτὸς, ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους, ὅπου κατετάχθη εἰς τὰς τάξεις τῶν Mathématiques spéciales, κλίσειν αἰσθανόμενος εἰς τὰ ἀνώτερα μαθηματικά. Τότε ἤρξατο γράφω γαλλικοὺς στίχους, οὐστὶνας μὴ ἔχοντας ἀξίαν, οὐδέποτε ἐδημοσίευσεν. Ἄλλ' ἕνεκα τοῦ κλίματος τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης, ἀσθενήτας ἐν τόσῳ νεαρῇ ἡλικίᾳ καὶ ὢν μόνος, ἀνεκλήθη ὑπὸ τοῦ ἐκ μητρὸς θεοῦ του Χ. Γεωργίου Κωνσταντινίδου, ὅστις καὶ εἶχεν ἀναλάβει ὄλα τὰ τῆς ἐκπαίδευσέως αὐτοῦ. Μετὰ σύντομον παρ' αὐτῷ διαμονὴν, ἐπανῆλθε τῷ 1867 ἐν Ἀθήναις καὶ δι' αἰτήσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν σύγκλητον, ἐπισυνάπτων καὶ τὰ τῶν ἐν Παρισίοις βραχυχρονίων ἀλλ' ἀνωτέρων γυμνασιακῶν σπουδῶν του πιστοποιητικὰ, μετὰ τινα δοκιμασίαν ἐν τῇ ἑλληνικῇ παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ Φιλίππῳ Ἰωάννου, ἐγένετο δεκτὸς ἐξαιρετικῶς ἀνευ ἀπολυτηρίου, ὡς φοιτητῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἐνεγράφη ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ. Καὶ διῆλθε τὴν τετραετίαν ὄλην τῆς φοιτήσεως ἐν τῇ νομικῇ ἀκολουθῶν μετὰ περισσοτέρας ἰσῶς ἐπιμελείας μαθήματα ἐν τῇ φιλοσοφικῇ σχολῇ. Ἐκτοτε ἤρξατο δημοσιεῦσαι ἐν τῷ Ἰλισσῷ τὰ πρῶτα ποιητικὰ καὶ ἐν πεζῷ δοκίμιά του καὶ λυρικά τινα, ἅτινα ἐπεμπεν εἰς τοὺς ποιητικὸς διαγωνισμοὺς, ὡς τὰς Ποιήσεις, τὰ Λευκὰ νθεμα κλ. Ἐπίσης ἐν ἐπιφυλλίδι τοῦ Ἰλισσοῦ ἐδημοσίευσεν διήγημα Μαρία καὶ Λεάνδρος, ἐξ ἐμπνεύσεων γαλλικῆς μυθιστοριογραφίας καὶ ἄλλα ἐν τισὶν ἄλλοις ἡμερολογίοις καὶ περιοδικῶς τῶν ἐτῶν ἐκείνων. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς φοιτήσεως αὐτοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἔγραψε τὴν Ἀκρόπο-

λιν, ἐπικολυρικόν ποίημα, ἐπαινεθὲν ἐν τῷ βουτσιναίῳ ἀγῶνι, τὸν Φαέθοντα, τυχόντα πρώτου ἐπαίνου, καὶ τὴν λυρικήν σολλογὴν Πατρὶς-Νεότης, ἐν ἣ ὑπερχουσι τὰ ἀξιόλογα Ἄσματα τοῦ φοιτητοῦ. Τὴν τελευταίαν ταύτην συλλογὴν εἰς Γερμανίαν ἔφερον εἰς πέρας, ἐνθα διέμενον, ἀπὸ 1872—73, ἐν Γκίσσειν καὶ ἐγένετο διδάκτωρ τῆς νομικῆς.

Ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας καὶ ἀναλαβὼν τὴν τῆ αὐτοῦ πρωτοβουλία ἰδρυθεῖσαν πρώτην καθημερινὴν ἔφημερίδα «Ἐφημερίδα» ἐν συντροφίᾳ μετὰ τοῦ διακεκριμένου Δ.Α.Κορομηλά καὶ συντάσων αὐτὴν ὅλην ἐπὶ ἑπτὰ ὅλα ἔτη, ἐξέδωκε συγχρόνως τοὺς Ἀδιαφόρους, δρᾶμα τοῦ ἰσπανοῦ ποιητοῦ Γασπάρ ἐκ τῆς ἰσπανικῆς, ἦν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐδιδάχθη ὅτε οὗτος ἦτο πρόξενος ἐν Ἀθήναις. Μετέφρασεν εὐδοκίμως τὸν Ῥαμπαγὰ τοῦ Σαρδοῦ καὶ τὴν Νανᾶν τοῦ Ζολᾶ. Ποιήματα δὲ καὶ διηγήματα ἐδημοσίευσεν εἰς διάφορα περιοδικὰ ὡς μετέφρασε καὶ διάφορα δράματα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὡς τὴν Δαλιδᾶ τοῦ Feuillet, τοὺς Ἀπόρους πολυτελεῖς τοῦ Augier, τὴν Ἰωάνναν τῶν Γελώτων τοῦ Dumanoir, τὴν Σφίγγα, τὸν Σεβέρον Τορέλην τοῦ Φ. Κοππέ, τὴν Ἄνναν Κερβίλλην καὶ ἄλλα ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ, τοῦ Καλδερώνος τὸν Ἀλκάδην τῆς Θολώσης καὶ δύο κωμωδίας Μυστικὰ καὶ φωνακτὰ καὶ τὸ Στοιχεῖόν. Ἐπὶ τῆ διακοσιετηρίδι τοῦ Καλδερώνος, ἦν ἐώρτασεν ἡ ἰσπανικὴ ἀκαδήμεια διὰ παγκοσμίου ποιητικοῦ ἀγῶνος, ἐποίησε καλὸν Ὕμνον, ὃν, καὶ τοι ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴ ἔκρινε δεύτερον, ἐτίμησεν αὐτὸν ἡ ἰσπανικὴ ἀκαδήμεια διὰ μεταλλίου. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1881 χωρισθεὶς ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος» ἦν εἶχε κρατήσῃ ὡς ἰδίαν ὁ κύριος Κορομηλᾶς, ἵδρυσεν ἐπὶ τῶν αὐτῶν βάσεων, τῆς ἐπὶ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς δημοσιογραφικῆς τοῦ ἐργασίας, τὴν Νέα Ἐφημερίδα, ἣν καὶ ἐξακολουθεῖ συντάττων.

Ὁ Καμπόρογλος εἶνε εἰς τῶν εὐφρεστέρων, δημοτικωτέρων καὶ λογίων δημοσιογράφων. Τὸ ἀπλοῦν τοῦ ὕφους καὶ τῆς γλώσσης, αἱ παντοῖαι εἰδήσεις καὶ αἱ λογοτεχνικαὶ κρίσεις, καθιστῶσι τὸ φύλλον ἐτι τερπνότερον. Δυστυχῶς τὸ στάδιον τοῦ δημοσιογράφου ἐμποδίζει αὐτὸν καὶ εἰς τὸ νὰ καταγίνεται εἰς ἔργα σοβαρὰ, ἀλλὰ μόνον, ἐνεκα τῆς φιλοπονίας αὐτοῦ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δημοσιεύει μικρὰ, πλὴν καλά, ἔργα πρωτότυπα, μεταφράσεις καὶ χαρίεντα ποιήματα.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ